

Шеф

Телефонний дзвінок перед шостою ранку в суботу – не до добра, хоча не така вже й рідкість. Ед Кепенеш, начальник Нантакетського відділку поліції, з ліку збився, скільки разів святкування Дня Незалежності 4 липня йшло не так, як хотілося б. Найбільш поширений нещасний випадок – відірвані пальці в процесі запускання феєрверків. Іноді – щось серйозніше. Одного року плавець потрапив у течію; іншого – чоловік випив десять чарок текили, скочив із перевертом з даху будівлі компанії *Allserve* і вдарився об воду так, що зламав шию. Ну й загалом п'яних дебоширів зазвичай набирається на цілий екскурсійний автобус, також буває кількадесят бійок навкулачки, деякі настільки серйозні, що потребують втручання поліції.

Коли лунає дзвінок, Андреа й діти міцно сплять. Хлої та Фінну по шістнадцять – тепер шеф розуміє, що коли його рідним дітям було стільки, вони з жінкою ще легко відбулися. Двійнята Хлоя та Фінн – діти двоюрідної сестри Андреа, Тесс, і її чоловіка Грега; ті загинули в аварії на морі дев'ять років тому, і сироти виявляються неабияким випробуванням для Еда й Андреа. У Фінна є дівчина на ім'я Лола Бадд, і їхнє юне кохання перевертає весь дім

з ніг на голову. Хлоя знайшла роботу у Шіован Кріспін в *Island Fare*, найбільш активній на Нантакеті кейтеринговій компанії.

Шеф і Андреа порівну поділили турботу про двійнят. Андреа хвилюється, що Лола Бадд завагітніє від Фінна (хоча сам шеф вручив Фіннові здоровенну коробку презервативів, давши сувору вказівку: «Використовуй оце. Кожного разу!»). Шеф хвилюється, що Хлоя почне вживати наркотики й алкоголь. Не раз бачив, як у харчовій індустрії молодих працівників вводять у спокусу. На Нантакеті понад сто закладів з алкогольною ліцензією; в інших містах штату Массачусетс – у середньому по дванадцять. Острів – літній курорт, і на ньому панує культура святковості, легковажності, надміру. Саме шефові доводиться щороку за тиждень до випускного проводити в школах застережну бесіду про зловживання речовинами; цього року на розмові були присутні Фінн і Хлоя, і потім обое на нього майже не дивилися.

Часто шефові здається, що він надто старий для величезного тягаря виховання підлітків. Ну а справити на них враження – це точно для нього непосильна річ.

Шеф виходить із телефоном на задню веранду, з якої відкривається краєвид на болотяний заповідник; тут усі його розмови конфіденційні, їх чують лише птахи-еполетники та польові миші. З цього місця відкривається чудовий краєвид на заходи сонця, та води, на жаль, не видно.

Телефонує сержант Діксон, один з найкращих у відділку.

– Еде, – каже він, – у нас тут тіло припливло.

Шеф заплющує очі. Саме Діксон повідомив його про загибель Тесс і Грега. Сержант Діксон без проблем доповідає неприємні новини, а то й насолоджується ними, хтозна.

– Розкажуй, – говорить шеф.

– Біла жінка на ім'я Мерріт Монако. Двадцять дев'ять років, із Нью-Йорка, на Нантакет приїхала в гості на весілля. Тіло плавало долілиць перед будинком 333 на Мономой-роуд, де відбувалося святкування. Причина смерті – на перший погляд, утоплення. Роджер Пелтон помітив і зателефонував нам. Знаєш цього Роджера, який дорогі весілля організовує?

– Знаю, – відказує шеф. Він, як і Роджер Пелтон, член ротарі-клубу.

– Роджер розповів, що в нього чітке правило: передусім зранку після весілля оглядати місце, – розповідає Діксон. – Коли прийшов, то, каже, почув крик. Здається, молода щойно витягла тіло з води. Роджер спробував зробити штучне дихання й масаж серця, але дівчина вже була мертва, розказує. На його думку, загинула за кілька годин до того.

– Ну, це вже медекспертам визначати, – говорить шеф. – Три-три-три Мономой-роуд, кажеш?

– Це комплекс, – говорить Діксон. – Головний будинок, два котеджі для гостей і басейн з купальною. Називається «Самерленд».

«Самерленд». Вивіску шеф бачив, та в будинку не був. Цей відтинок Мономой-роуд – район із просто стратосферно високими цінами на оренду. Ті, хто там мешкає, зазвичай не мають негараздів, що потребували би

втручання поліції. У будинках новітні системи сигналізації, ну а мешканці своїх проблем не демонструють.

— Когось іще повідомили? — питає шеф. — Поліцію штату? Медекспертів?

— Так точно, — відказує Діксон. — Грек уже їде на ту адресу. Він учора ночував на острові, на щастя для нас. А от Кеш і Елсонгерст у відпустці до понеділка, я й так другу зміну поспіль відробляю, так що не знаю, кого тобі ще кликати. Інші трохи такі, необстріляні...

— Потім буду цим перейматися, — говорить шеф. — У дівчини є родичі, яких треба повідомити?

— Точно не знаю, — відказує Діксон. — Молодій стало так погано, що я розпорядився, хай «швидка» завезе її в лікарню. Їй був потрібен ксанакс, і то дуже сильно. Вона там ледве дихала, а сказати взагалі нічого не могла.

— Газетярів нікуди не пускати, доки ми не повідомимо найближчих родичів, — каже шеф. І це вже невеличке полегшення; шефові зараз не треба, щоб Джордан Рендольф із *Nantucket Standard* нишпорив місцем злочину. Шеф не розуміє, як пропустив дзвінок у 911 на екрані телефонного сканера. З роками в нього виробилося надзвичайне чуття стосовно сканера: навіть уві сні відчуває, що вимагає уваги, а що нехай собі буде. А тепер у нього — труп.

За законом, треба підозрювати злочин, хоча тут, на Нантакеті, насильницькі переступи — рідкість. Шеф майже тридцять років працює на острові і за весь той час бачив лише три вбивства. По одному на десять років.

До поліції звернувся Роджер Пелтон. Не так давно шеф чув це ім'я. Зовсім нещодавно, от просто день-два тому.

Ну й «комплекс» на Мономой — теж щось дуже знайоме. Але чим?

У вікно хтось тихенько стукає, і в скляні розсувні двері він бачить: там стоїть Андреа в нічній сорочці з чашкою кави. За її спиною по кухні ходить Хлоя в робочій формі — біла блузка, чорні штани.

«Хлоя вже встала й зібралася?» — думає шеф. О шостій ранку? Чи так пізно прийшла додому, що спала не перевдягнувшись?

«Точно!» — думає він. Вона обслуговувала велику святкову вечерю. Тут його осяває: це ж Хлоя сказала йому заздалегідь, що на Мономой буде бучне весілля й організує його Роджер. Те саме весілля! Шеф струшує головою, хоча вже кому як не йому знати: острів цей — маленький.

— Жінка, яку знайшли, ночувала в тому комплексі, а саме весілля планували на сьогодні? — питає шеф.

— Так точно, — відповідає Діксон. — Вона була старшою дружкою, шефе. Ну а весілля тепер навряд чи гулятимуть.

Андреа, яка, певне, правильно зрозуміла вираз чоловічого обличчя, виходить на терасу, дає Едові каву й знову заходить у дім. Хлоя зникла. Мабуть, пішла нагору прийняти душ перед роботою — ще не знає, що все скасується. Такі новини не затримуються: шеф гадає, що з хвилини на хвилину вже буде дзвінок від Шіован Кріспін.

Що ще Хлоя розповідала про весілля? Одна з родин із Британії, мати чимось знаменита... Акторка? Драматургиня? Щось таке.

Шеф надпиває свою каву:

— Ти ще тут, Діксоне? Окрім молодої й Роджера, з ким-небудь говорили?

— Так, з молодим, — відповідає Діксон. — Він хотів поїхати з нареченою до лікарні. Та потім зайшов в один із гостьових будиночків по гаманець і телефон, а коли виїшов, сказав, що старший дружба зник.

— Зник? — перепитує шеф. — Невже може бути, що там уже двоє загинули?

— Воду понад пляжем перевірів, на кількасот ярдів в обидва боки в бінокль обдивився, — доповідає Діксон. — Жодних ознак. Та наразі можливе що завгодно.

— Скажи Греку, щоб мене почекав, будь ласка, — говорить шеф. — Уже їду.

П'ятниця
6 липня 2018 року
09:15

Грір

Грір Гаррісон-Вінбері шанує традиції та етикетні правила, писані і неписані, але з нагоди весілля молодшого сина махає на все рукою. За звичаєм, весілля приймають і оплачують родичі молодої, але у випадку Бенджі й Селести вінчання відбувалося б тоді в капличці при торговельному центрі, а бенкет – у *TGI Fridays**

«Ти жахлива снобка, Грір», – дорікає їй чоловік Тег. Грір підозрює, що таки його правда. Та все ж у весілля Бенджі втрутитися вона мусила. От що їй довелося пережити, коли Томас одружувався з Ебігейл Фрімен: весілля було *техаське*, нафтові гроші містер Фрімен вбухав у величезну, гротескную показуху. Лише на передвесільну вечірку зібралося триста людей у закладі під назвою *Salt Lick BBQ* (Грір сподівалася, що проживе життя, й ногою не ступивши в місця, які називаються подібним чином), дрес-код на цьому прийомі пропонувався в стилі гіл-кантрі-кежуал, а коли Грір запитала Томаса, що це означає, той відказав: «Одягай джинси, мамо!»

---

* Мережа невибагливих їдалень-ресторанів. (Тут і далі прим. перекл.)